

порядку та на умовах, передбачених діючим законодавством. Товариство відраховує внески для соціального та медичного страхування, та соціального забезпечення відповідно до діючого законодавства.

Локальними нормативними актами товариства згідно відповідних рішень керівництва, а також укладених з персоналом товариства трудових договорів є додаткові, порівняно до чинного законодавства, трудові та соціально-побутові пільги для своїх працівників або окремих їх категорій, що є особливо важливим, оскільки робить її соціально відповідальною по відношенню до власних працівників.

Частково деякі функції, пов'язані із реалізацією соціальної відповідальності перед трудовим колективом товариства – охорона праці, створення безпечних умов праці, контроль дотримання техніки безпеки, виконують також й інші управлінські працівники: директор, головний бухгалтер, менеджер. Упущено також ділянку роботи з охорони праці, організації праці і планування, виконання робіт по технічному розвитку виробництва, а також по забезпеченню експлуатаційної готовності та технічної безпеки технічної і технологічної бази, проведення попереджувальних, рекомендаційних і контрольних заходів, які забезпечують дотримання норм і правил з техніки безпеки і створення здорових і безпечних умов праці в структурних підрозділах ТзОВ.

Перелік посилань:

1. Про охорону праці. Верховна Рада України; Закон від 14.10.1992 № 2694-XII (Редакція станом на 18.11.2014). [Електронний ресурс] – режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Правознавство. Підручник. Навчальні матеріали онлайн. [Електронний ресурс] – режим доступу: http://pidruchniki.com/14170120/pravo/vvedennya_yuridichnu_spetsialnist
3. Праця України у 2017 році. [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>

ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

А.Ю. Славінська, здобувач вищої освіти

*Науковий керівник: О.В. Герасименко, канд. екон. наук, доцент
Львівський національний університет імені Івана Франка*

Розгляд тенденцій розвитку публічного управління в умовах глобалізаційних процесів у світових масштабах в цілому та в Україні, зокрема, набуває все більшої актуальності, оскільки саме посилення взаємодії між владою та суспільством сприяє пошуку ефективних шляхів подолання наслідків глобалізації.

На даний час глобалізація ґрунтується на поєднанні ряду цивілізаційних цінностей, які представлені певною нацією. Доцільно тут згадати слова С. Хантінгтона, згідно із думкою якого «глобалізація розвивається на фоні загальнопланетарного процесу диференціації локальних цивілізацій і являє собою закономірний процес універсалізації культурних цінностей, підготовлений всією ходою розвитку людства» [1].

Загалом, глобальне суспільство характеризується саморегульованим рівнем розвитку, подвійними (як глобальними, так і національними) роллю та системою цінностей держави, а також соціальною солідарністю. При цьому доцільно зважати на розуміння глобального суспільства, що базується на єдності релігійно-культурних відмінностей і спільних моральних цінностях людства [2].

Можна погодитись із О.В. Радченко, який наголошує на тому, що в сучасному глобальному міжнародному співтоваристві для держав, які прагнуть не відставати від цивілізаційного прогресу, надзвичайно актуальним є співставлення будь-яких внутрішньополітичних, соціально-економічних, культурних чи інформаційних процесів щодо відповідності міжнародній системі політичних та соціальних цінностей. Адже тільки єдина система політичних координат здатна гармонійно поєднати світ ціннісної самоідентифікації людини та державно-політичного режиму, в якому вона існує [3].

При цьому все більш відчутною стає уніфікація сучасного світу під єдину культурно-ідеологічну модель, у якій переважають цінності й стандарти суспільного розвитку.

На думку О. Білоус та Д. Лук'яненко «глобальний егоїзм країн-лідерів – одна з найбільших загроз людству» [4].

Країни, що розвиваються, відчувають загрозу від більш розвинених технологічно, економічно та соціально країн з високим рівнем демократії внаслідок підпорядкування не на стільки розвинених у демократичному плані держав шляхом нав'язування їм своїх державних цінностей.

Поточний надскладний етап державотворення в Україні потребує оновлення публічного управління як діяльності, що має забезпечувати ефективне функціонування системи органів державної влади з метою реалізації державної політики в найрізноманітніших сферах суспільного життя.

Отже, в умовах глобалізаційних процесів істотно зростає вага об'єктивного, науково обґрунтованого аналізу публічного управління з метою здійснення його подальшої ефективної трансформації.

Доцільно зазначити, що наявний в Україні сфері публічного управління притаманна надмірна політизація, а також так зване «ручне керування». Реалізація владних повноважень представниками органів державної влади здійснюється, зважаючи на особисті інтереси або на інтереси партій, членами яких вони є. Стає зрозумілим, що у таких умовах про жодне «системне, цілісне й ефективне державне, а тим більше публічне, управління не може бути й мови» [5]. До того ж згадані вище причини ускладнюють створення сучасної ефективної системи публічного управління.

Поширеною є думка, що в більшості країн світу відсутня досконала система публічного управління, яка б могла повністю задовольнити потреби суспільства в цілому та окремих громадян, зокрема. Разом з тим, у багатьох країнах ще наприкінці ХХ ст. була проведена свого роду ревізія ефективності системи публічного управління і здійснено реформування, у процесі якого на перший план висувалося два важливих завдання: зменшити витрати на утримання державного апарату й підвищити ефективність і якість результатів його діяльності [6, с. 31].

Зі слів О.Босака, доволі успішні спроби «реконструкції державної машини» відбулися в Австралії, Бельгії, Великій Британії, Італії, Канаді, Нідерландах, Німеччині, Новій Зеландії, США, Фінляндії, Франції, Швеції та у деяких інших державах. В останні роки процеси модернізації публічного управління охопили й країни Центрально-Східної Європи: Естонію, Латвію, Литву, Польщу, Румунію, Словаччину, Угорщину, Чеську Республіку. Зміни стосувалися діяльності державних інституцій; шліфування правил, що регулюють їх роботу; процедур і механізмів міжвідомчої взаємодії; проблем кадрового забезпечення; адаптації державного апарату до управління в умовах мінливих соціально-економічних відносин тощо [7, с. 75].

Серед актуальних потреб вітчизняного публічного управління доцільно згадати необхідність впливу на ті ризики, з якими вже має справу чи ймовірно стикнеться Україна в найближчому майбутньому: швидкоплинні політичні зміни, дефіцит кваліфікованих управлінських кадрів з належним рівнем фахових компетентностей; загроза втрати частини своєї території; антикорупційна боротьба; імплементація норм європейського права в українське законодавство тощо. Зазначимо, що саме публічне управління в стані найефективніше реалізувати політичну владу в державі.

В результаті аналізу наукових робіт українських дослідників, зокрема, І.Алексеєнка, Т.Кременя, Ю.Ткачука можна відзначити їх висновок про те, що державний суверенітет під впливом глобалізаційних процесів зазнає змістової, а також формальної трансформації. У формальному плані трансформація суверенітету полягає в тому, що суверенні держави вже не можуть самостійно формувати окремі складові політики. Держава мусить зважати на позицію суб'єктів глобалізації або суб'єкти глобалізації здійснюватимуть на її території певні політичні дії без погодження. Такий аспект науковці визначають як негативний вплив глобалізації на внутрішньодержавне середовище [8].

В даному контексті слушною є думка Н.С. Пелегаши, що вказує на те, що в умовах глобалізації втрата державного суверенітету є неминучою, втім вона звертає увагу на контрольованість або безконтрольність процесу втрати державного суверенітету. Контрольованість відбувається тоді, коли суб'єкти глобалізації проводять певні політики за згодою та попереднім погодженням з державою, тобто через укладання різних договорів, угод, меморандумів тощо. Неконтрольованість (безконтрольність) відбувається внаслідок такої діяльності суб'єктів глобалізації, яка не регулюється державою, здійснюється без її відома та має вплив на внутрішньодержавне становище [9].

Доцільно наголосити на тому, що для здійснення ефективної державної політики контрольованої трансформації суверенітету, потрібно забезпечити дотримання спільного інтересу більшості громадян, або ж національної ідеї конкретної держави. Власне маючи єдину національну ідею – «духовну першооснову, джерело особистісного розвитку людини; соціально-психологічний механізм інтеграції соціальних груп, етносів, релігійних конфесій партій, рухів; джерело суспільного поступу того чи іншого етносу, його державотворчої енергії; механізм урівноваження та гармонізації життєдіяльності народів, що населяють певний ландшафтно-кліматичний простір і мають спільну історико-політичну долю, орієнтацію на майбутнє» [10] можна вести ефективну державну політику, що забезпечить збереження національних цінностей, оптимальну інтеграцію в глобальне світове товариство, а також подальший ефективний розвиток публічного управління в умовах глобалізаційних процесів.

Перелік посилань:

1. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций и преобразование мирового порядка. Новая постиндустриальная волна на Западе / С. Хантингтон. – М., 1999. – 672 с.
2. Войтович Р. В. Глобальне суспільство як нова форма соціальної у сучасних умовах [Електронний ресурс] / Р. В. Войтович // Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej/ej2/txts/phil0/05vrvosu.pdf>

3. Радченко О. В. Ціннісна система суспільства як механізм демократичного державотворення : монографія / Олександр Радченко. – Х. : Вид-во ХарРІНАДУ «Магістр», 2009. – 380 с.
4. Білоус О. Г. Глобалізація і безпека розвитку : монографія / О. Г. Білоус, Д. Г. Лук'яненко. – К. : КНЕУ, 2001. – 733 с.
5. Кіщенко Д. І. Публічне управління в Україні: становлення за європейськими стандартами / Д. І. Кіщенко, О. В. Долгальова // III Міжнар. науково-практ. інтернет-конференція. Березень, 2013. – УДК 35.071. – Режим доступу : http://mns2013.3dn.ru/publ/sekcija_1/publichne_upravlinnja_v_ukrajini_stanovlennja_za_evropejskimi_standartami/2-1-0-2
6. Вернудіна І.В. Особливості публічного управління в Україні: цивілізаційний поступ та сучасні виклики / І.В. Вернудіна // Публічне управління: шляхи розвитку : матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю (Київ, 26 листоп. 2014 р.) : у 2 т. / [за наук. ред. Ю. В. Ковбасюка, С. А. Романюка, О. Ю. Оболенського]. – К. : НАДУ, 2014. – Т. 1. – 150 с.
7. Босак О. З. Становлення та розвиток системи публічного управління в Україні // Реформа публічного управління в Україні: виклики, стратегії, майбутнє : монографія / О. З. Босак / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; відп. ред. І. А. Грицяк. – К. : К.І.С., 2009. – 240 с.
8. Заграва Е. Глобалізація і нації : [Текст] / Е. Заграва. – К. : Фенікс, 2002. – 64 с.
9. Пелагеша Н. Україна у смислових війнах постмодерну: трансформація української національної ідентичності в умовах глобалізації : монографія / Н. Пелагеша. – К. : НІСД, 2008. – 288 с.
10. Пірен М. І. Етнополітика в Україні: соціо-психологічний аналіз : навч. посіб. / М. Пірен. – К. : Університет «Україна», 2007. – 408 с.

POLITICS OF THE STATE IN THE DIRECTION OF IMPROVING THE QUALITY OF LIFE OF THE POPULATION

*Nadiia Stovolos, PhD in Economics, Associate Professor
Sumy National Agrarian University*

The problems of quality of life and its level are the most relevant in the modern world. Our well-being depends on the appropriate policy in the society, which, in its turn, depends on the adequacy of the information and shows how fully the problems are covered in modern society. The direction and speed of other reforms in the country and, ultimately, politics and, consequently, economic stability and social status, largely depends on solving the problems of improving the standard of living. To solve these problems, a certain policy is required, in the context of which a person, his well-being, and, of course, physical and social health should be at the center. That is why all the changes, one way or another, can cause changes in the quality of life, cause great interest among representatives of various social structures.

The standard of living is a long-term concept, which is determined by the unity of its elements: man as a biological and spiritual being, as well as his life and the environment in which he lives. This means that the quality of life should include both aspects of a personal or social goal, as well as the characteristics that have subjective nature. Hence the definition of the concept of «quality of life», which underlies the development of a number of factors: the quality of life of a person (an individual or a community) is an estimated category of human life, and generalized parameters characteristic of all elements of his life: health, vital activity and living conditions in relation to some objective or subjective standard.

Thus, the quality of life is determined by the ability to live in the society of its social groups, individual citizens, and the relevant characteristics of the process, resources, conditions and results of their lives for the public good of needs, values and goals. Quality of life, manifested subjective content of people themselves and their lives, as well as aspects of the goal related to the life of each person as a valuable biological, psychological and social phenomenon.

In determining the quality of life, there are two types of indicators: objective and subjective.

Researches give us an understanding that such an economic category as «the quality of life of the population» can be defined as «a generalized assessment of the totality of characteristics of the living conditions of the population» formed in mass consciousness. These characteristics are examined with the help of certain integral properties of the quality of life:

- socialization: the ability to form and preserve families, the level of education and qualifications;
- welfare;
- social security reflects working conditions, social provision and social protection, property and physical security;
- living conditions of the population;
- the quality of the environment;
- natural and climatic conditions characterized;
- access to telecommunications and information infrastructures.